

List izlazi tjedno. Godišnja pretplata
30 Din. Za inozemstvo 60 — Oglasi po
naročitoj tarifi.

GOD. VI

BROJ 28

ŠIBENIK, 14 srpnja 1935

Rukopisi se ne vraćaju — Adresa ured-
ništva i uprave: ŠIBENIK pp. 17.

Novi orači

Obični ljudi čine obična djela. Malo se koji penje na visoka brda, i malo koji nosi na leđima teret od kvintala.

Obični, svakodnevni i poprečni ljudi su u premoći; junaci, požrtvovne duše i idealisti su u manjini. — Čini se kao da je to neki željezni, nepromjenljivi zakon. Jer dosad je uvijek tako bilo, a, budite uvjereni, biće i unaprijed.

Kad je to tako, je li onda čudno da se u svim katoličkim narodima osjeća nestašica svećenstva? — Uvijek se je od svećenika mnogo zahtijevalo. Mnogo žrtava, poniženja i junaštva. Uvijek, a naročito u naše doba. *I zato, malo onih koji se rado penju na visoka, strma brda, — malo je i svećenika.*

Pomanjkanje svećenstva osjeća i šibenska biskupija i zadarska administracija. Već onda kad je, pred 13 godina, preuzv. dr. J. Mileta sjeo na stolicu šibenskih biskupa, mnoge su župe bile bez svog dušnog pastira. Zato je bila i prva biskupova briga: otvor sjemeništa.

Evo, dvanaest je već godina da je u Šibeniku, na Gorici, u jednom dijelu benediktinskog samostana, bilo otvoreno đačko sjemenište, zavod za odgoj budućih svećenika. I oni mališi koji su pred dvanaest godina ušli u taj zavod, sada su već mladići u naponu snage. Doprviše svoj studij. Nakon osam godina gimnazijskih i nakon četiri godine bogoslovnih nauka stupaju pred Božji oltar.

U nedjelju, dne 14 srpnja, stijenje naše ponosne katedrale uzdrhtaće od radosti. Pred Marijinim oltarom ležaće, prostrta na zemlji, u dugim bijelim albama, četa idealnih mladića koji će, kad im biskup položi na glavu posvećenu desnicu, postati novozavjetni, Božji svećenici.

Ovogodišnji četrnaesti srpanj biće sigurno najznačajniji i najradosniji dan za naše dvije biskupije otkada s njima, po Božjoj volji, upravlja preuzv. dr. J. Mileta. Dvostruki je uzrok radosti: Prvenci šibenskog sjemeništa postaju svećenici, i to u tolikom

Muž ubija svoju ženu

Jakost u vjeri

Naši hrvatski i slovenski misionari odlučise veliku pogansku Bengaliju privesti Kristu. Teško je to djelo; zato im polako ide. Ali nad valovima posvećene rijeke Gangesa već plove kršćanske molitve i njišu se zvuci Marijinih pjesama.

U Bengaliji rade misionari — isusovci. Putuju, propovijedaju i uče. Na svojim misionarskim putovanjima mnogo toga čuju i dožive. I ovo što ću vam ovdje ispričati, doživio je jedan od njih i povjerio novinama.

Iz misijske postaje misionari putuju u sela koja su, više puta, dosta daleko. U jedno takvo udaljeno selo češće je dolazio misionar i poučavao pogansku djecu u katekizmu. Skupljao bi ih u nekoj praznoj, napuštenoj kući i jednostavno, priprosto im razlagao duboke istine naše vjere.

Djeca su napredovala u mudrosti i dobroti. Kad su već bila upućena u sva vjerska otajstva, dođe misionar da ih krsti. Ali, eto, s njima dođe i jedna žena. Misionar je dotada nije nikada vidio. Sto želi od njega?

„Oče, znam zašto si došao. Sad ćeš ovu djecu preporučiti krstom vode, i ona će postati kršćani. Daj, molim te, i mene krsti!”

„Kako ću te krstiti, kad ne znaš katekizam. Nikad nisi dolazila k pouci.”

„Oče, ja znam sve. Pitaj me, pa ćeš se uvjeriti da znam. Svaki put kad si dolazio u naše selo, ja sam slušala tvoju pouku. Dok si ti djecu poučavao u onoj praznoj kući, došla bih, potajno, s druge strane i sluša-

la. Sto ne bih razumjela, pitala bih poslije djecu. Sve znam, oče!”

Misionar je nije htio odmah krstiti. Nagovarao je da još počeka. Znao je, naime, da bi, kao kršćanka, morala mnogo trpjeti od svog muža, koji je bio poznat kao zagrižen pogani.

Medutim je žena neprestano molila za krštenje. Uvjeravala ga je da je pripravna sve podnijeti za Krista. — I što je mogao učiniti misionar? Krstio ju je!

Ali, eto, muž je doznao za njezino krštenje, i udri p onjoj kao po vreći slame. Od silnih udaraca više puta se i onesvijestila. — I žena je morala od njega bježati.

Misionar ju je primio i zaklonio u dječje sirotište.

Prošlo je nekoliko dana, kad eto joj muža. Dođe ravno k misionaru i objasni mu zašto je došao.

„Neka mi se žena povrti kući. Opraštam joj sve, jer znam da je učinila iz uvjerenja što je učinila. Budite sigurni da joj neću ništa učiniti.”

I žena se, na ta lijepa obećanja, povrti svom mužu. Pomišljala je na zlo — ali se ipak povrtila.

Sutradan po povrtku sve je bilo već svršeno. Misionara su samo obavijestili da je nenadno umrla noću.

Sto je bilo na stvari? Tukao ju je, jer se nije htjela odreći Onoga koji je preporučio vodom i Duhom Svetim. Tukao ju je, dok joj nije ugušio zadnji uzdah...

Irilac

Katoličke pobjede

Stari mladomisnik

Ne znam koje je godine rođen. Zato ne mogu točno znati ni koli-

ko je star. Ali sigurno je navršio 85. godinu. To se može izračunati po tome što je g. 1886 počeo učiti tehniku na sveučilištu Kolumbia u Newyorku.

broju kao nikada poslije rata.

Ozbiljno je svećeničko zvanje. Teško kao malo koje. Svećenik mora biti Božji i narodni čovjek. Potpuno Božji i potpuno narodni! A to nije uvijek tako lako.

Biti potpuno Božji — znači odreći se sebe, svoje volje i ustrajno, na suncu i mrazu, vući Gospodnji jaram. Kopati i orati i onda kad znaš da od toga nećeš imati nikakve koristi. I onda, kad će tvoj rad biti krivo shvaćen i preziran!

Svećenik mora biti i narodni čovjek. On je za to u prvom redu pozvan, jer je izašao iz priprostog puka, iz onog narodnog sloja, koji sačinjava bit i srž

svake države.

Narodne patnje su bile uvijek i svećenikove patnje, narodna radost i svećenikova radost.

Ko će se boriti za narodna prava? Ko će krijepti naš hrvatski katolički puk u njegovim iskušenjima, u njegovoj bijedi? *Svećenstvo! Jer ono je od sve inteligencije najbliže narodu. Najtješnije je s njim spojeno.* Svećenik je s narodom jedno. Jedna misao. Jedno srce! U borbi i pobjedi. U iskušenju, kao i u triumfu!

Na nadgrobnom spomeniku nekog mladog svećenika stoji uklesano: „Bio je svećenik svoje žrtve i žrtva svog svećeništva.”

Da vam ga predstavim? To je g. profesor Stannton. Nekada je bio i školski nadzornik na Filipinima. Sada više ne vrši ni službu profesora, ni službu nadzornika. S vremenom se odrekao svega toga i posvetio se svećeničkoj službi u protestanskoj episkopalnoj crkvi.

Kao što ga nije zadovoljila profesorska služba, tako ga nije usrećilo ni zvanje protestantskog svećenika.

U potrazi za istinom obratio se na katoličku vjeru. Upisao se na katolički bogoslovni fakultet i ponovno potao dak.

Nekadašnji profesor i protestantski pastor ovih dana je, u dubokoj starosti, rekao prvu sv. Misu.

To je, valjda, najstariji mladomisnik koji je već nad grobom...

Rast gorušičnog zrna

Pred sto godina na otocima Oceanije: Futun, Gambier i Wallis nije bilo ni traga kršćanstvu. Tamo su onda živjeli ljudožderi koji su nalazili najveću slast u lovu na svoje neprijatelje. Njihove bi lješine pekli i priredivali gozbe.

Među te ljudoždere dodoše jednog dana dva katolička misionara: o. Carel i o. Laval. Nesnosno podneblje im je slabilo tijelo i narušavalo zdravlje. Ali oni su bili junaci koji ne popuštaju ni onda kad im pred očima lebdi smrtna opasnost.

Pred sto godina su dva misionara počela propovijedati Evanđelje ljudožderima triju australskih otoka... A danas tamo živi 1,240.000 vjernika, među kojima djeluje 1800 svećenika i 9300 časnikih sestara.

Zar ne, da Kristova priča o gorušičnom zrnu nije samo priča!?

VELIKE SVEČANOSTI U MARIJI BISTRICI. Proše nedjelje je nadbiskup dr. Bauer okrunio zlatnom krunom sliku Majke Božje Bistričke i Božanskog Djetešca. Sa svih strana je dohrllilo mnoštvo naroda, oko 30.000. Svečanostima je prisustvoval i naš preuz. Biskup.

Dragi mladomisnici, kad stupate u arenu života, opasani zlatnim idealima i oboružani Božjom snagom, uklešite i vi u svoja srca taj nadgrobni natpis. *Jedino onda ako budete svećenici svoje žrtve i žrtve svog svećeništva, odgovorićete svom pozivu.*

Otisnite lađicu svog svećeničkog života, prihvatite tvrda hras-tova vesla i odvažno zaveslajte prema pučini.

Ne bojte se! Šalje vas Bog, šalje vas vaš Biskup. Šalju vas u župe koje dosad nisu imale svećenika. Budite ponosni da ste baš vi prvi orači koji su poslani na te neizorane seljačke njive.

Ilg.

